

Institutul de teatru „Szentgyörgyi István“ din Tîrgu Mureş

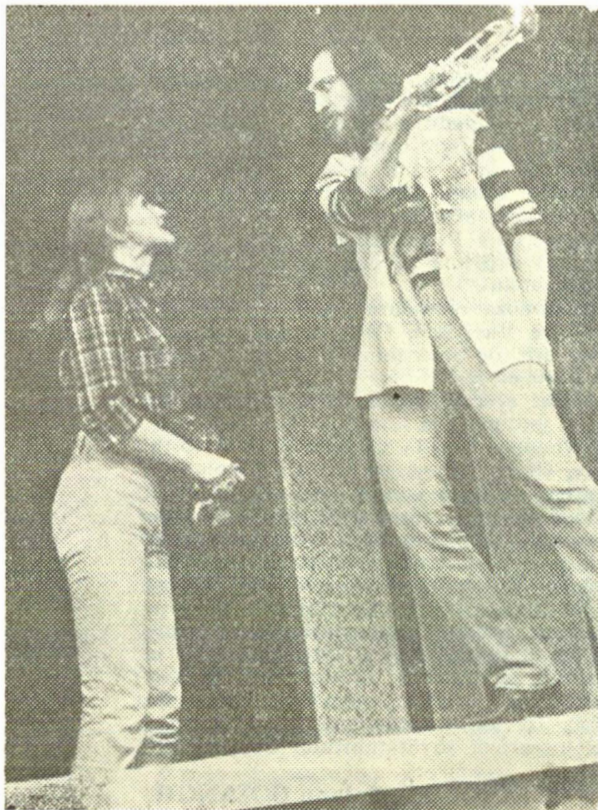
■ SECȚIA ROMÂNĂ

Patru băieți și trei fete au terminat anul acesta cursurile secției române a Institutului de teatru „Szentgyörgyi István“ din Tîrgu Mureş. După anii reglementari de studiu, în care îndrumarea didactică a fost — se pare — oscilantă sub raportul continuității și al omogenității, absolvenții prezintă la rampă, în directă confruntare cu publicul, rezultatele destul de contradictorii ale acumulărilor, fotografiile unei curse în care obstacolele n-au fost plasate întotdeauna la locul știut.

Prima premieră a stagiunii a fost *O scrisoare pierdută* de I. L. Caragiale, spectacol comentat în paginile revistei cu prilejul prezentării sale la Festivalul de la Piatra Neamț*.

A urmat *Anecdote provinciale* de Ale-

* „Teatrul“, nr. 12/1981.

ksandri Vampilov (regia lector univ. Adrian Mazarache), text care oferă posibilitatea de a studia concomitent mijloacele comicului modern, caracterele așa-zis „fără caracter“, reglarea tensiunii dramatice prin redistribuirea nuanțelor. Regia a deplasat însă accentele, aparența normalitate a personajelor este de la bun început contestată; în această situație, tinerii interpreți sînt nevoiți să forțeze replica, pentru a o adapta tonului și gestului — situațiile își pierd sensul, coerența, delicata țesătură alcătuită de dramaturg devine o plasă cu ochiuri largi, prin care se scurg posibile biografii și neverosimile reacții. În *Întîlnirea cu ingerul*, cei doi petrecăreți mahmuri (Marius Bodochi și Eugen Iosif) sînt din capul locului dispuși să „omoare“ pentru o sticlă de vodcă, apelul la oamenii de pe stradă e un simplu gest huliganic; în aceste condiții, sosirea lui Homutov (George Gulie) este un act cel puțin bizar — dialogul e oricum imposibil, vecinii din hotel (Dan Covrig, Daniel Vulcu) prestează o figurație într-un vag raport cu întîmplarea principală, „explozia“ tinerei soții (Florica Dinicu) nu ține de dramă, ci mai curînd de isterie. Doar Vasuța (Nina Udrescu) poartă o biografie, exprimă un punct de vedere. În *O întîmplare cu un metteur en page*, semnificațiile sînt anulate de aceeași dilatare a situațiilor de scheci, de refuzul de a cerceta mobilurile care produc deformarea. Interpretii pe care îi văzusem doar cu o lună în urmă în *Privește înapoi cu minie*** erau de nerecunoscut.

Pescărușul de Cehov, cea mai ambițioasă montare a promoției (regia, Kincses Elemér), permite realizarea unei imagini mai apropiate de adevăr a posibilităților absolvenților. Spectacolul propune o lectură foarte crudă, violentă, a textului: sub semnul eșecului teatral al lui Treplev, celelalte personaje construiesc mereu, în viață, spectacole ratate, cu replici prost scrise și rău înțelese. Nobilele aspirații și delicatele sentimente sînt doar vorbe care pe de o parte ascund, iar pe de altă parte stimulează consumul excesiv de băutură, tandrețea e o expresie a indiferenței; în momentul în care personajele intră într-o relație reală, reacțiile sînt extrem de dure. Chiar cînd exagerează, regizorul exagerează consecvent, el le propune actorilor o linie coerentă de interpretare, pe care ei izbutesc să o înțeleagă și s-o exprime. În rolul Arkadinei, Tatiana Ionesi surprinde fluiditatea personajului: ea nu este decît ceea ce se așteaptă din partea ei să fie, singura

** „Teatrul“, nr. 6/1982.

**Tatiana Ionesi și Marius Bodochi,
în „Privește înapoi cu minie“**

Scenă din „Pescărușul”

ei rațiune de a fi sint aplauzele, și doar în spatele cortinei, în culise, cu o voce marcată de vulgaritate și cu gesturi de mahalagioaică, refuză bani și cerșește iubire. Pentru Nina Zarecinaia (Nina Udrescu), Arkadina este modelul — aureolat de tinerețe, degradat de imitație. Relațiile cu Treplev, cu Trigorin se structurează în funcție de această inconștientă identificare, dar actrița nu izbutește să mențină clară această linie, și desenul tremură sub apăsarea melodramei. Singura făptură feminină care-și trăiește nedisimulat sentimentele este Mașa. Dar adevărul n-o salvează de la eșec, există adevăruri ridicole care, dacă n-ar fi spuse, nimeni n-ar pierde nimic. Florica Dinicu trăiește, nu joacă exaltarea, și partitura ei dramatică se înscrie ca un contrapunct necesar în comedia amară a spectacolului. Dezinvoltură și aplomb, suplețe în inodarea contrariilor etalează Marius Bodochi în Treplev, rol pe care-l acoperă în toată întinderea, dar nu și în toată profunzimea. George Gulie construiește un Trigorin plictisit și plictisitor, sec, dar actoricește personajul e monoton și previzibil, succesiunea procedeeilor subminează alcătuirea întregului. Compoziția lui Dan Covrig în rolul doc-

torului Dorn dovedește o bună stăpânire a mijloacelor de expresie — el e în afara comediei pe care o joacă personajele principale, își impune prezența critică, dar nu superioară, se detașează implicându-se, pentru ca în cele din urmă să le semene. Eugen Iosif joacă un Medvedenko jalnic și ridicol de la început până la sfârșit. La reușita spectacolului contribuie și un grup destul de numeros de studenți din ani mai mici; dintre aceștia se impune atenției Sorin Dinculescu (în rolul Sorin).

În pofida inegalității reprezentațiilor văzute, tinerii actori par a fi asimilat datele elementare ale meseriei; urmează ca evoluția lor viitoare să le fixeze personalitatea, să le lumineze mai bogat disponibilitățile. În repertoriul prezentat, au izbutit să-și etaleze complex calitățile Marius Bodochi — temperament dramatic cu farmec scenic, și Nina Udrescu — care compune cu discreție și subtilitate tipuri diverse. Strălucirile, dar și momentele terne, ba uneori chiar false, care alternează în evoluția celorlalți, impun o oarecare prudență în formularea unor pronosticuri.

Magdalena BOIANGIU